

PARLAMENT DE CATALUNYA

**Presidència
de l'honorable senyor Joan Casanovas**

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 12 de juny del 1936

SUMARI

A un quart de sis de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Prec del senyor Galés a l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social interessant-se per la vinguda a la Cambra d'un expedient referent a l'Hospital de la Magdalena, de Barcelona.

Continuació de la interpellació sobre la suspensió de l'Ajuntament de Solsona. Intervencions dels senyors Magre, Ruiz i Ponsetí i Romeva. Se suspèn el debat.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a la formalització d'un conveni de moratòria amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat. El senyor Farreres i Duran fa la presentació del dictamen, que és aprovat sense discussió i amb els vots en contra de la Minoria de Lliga Catalana.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'estudi d'un procediment de suspensió del procediment administratiu per al cobrament de les quotes de les exaccions municipals. El senyor Rovira i Roure consumeix un torn en contra de la totalitat. Li respon el senyor Galés, per la Comissió. Rectifiquen els senyors Rovira i Roure i Galés. El senyor Duran i Ventosa consumeix un altre torn en contra de la totalitat. Li contesta l'honorable senyor Conseller de Governació. Després de rectificar el senyor Duran i Ventosa i l'honorable senyor Conseller de Governació, se suspèn el debat.

Ordre del dia per a la sessió del dimarts.

S'aixeca la sessió a un quart de vuit i vuit minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a un quart de sis de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al Banc Roig hi ha l'honorable senyor Conseller de Governació.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

Interessant la vinguda d'un expedient a la Cambra

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Galés.

El Sr. GALÉS: Hauria estimat més que es trobés present a la Cambra el senyor Conseller al qual va dirigit el prec que vaig a formular; però absent el senyor Conseller, confio en el bon zel de la Presidència perquè li sigui transmès.

Es tracta de reclamar per l'estudi de la Cambra, un expedient que fa referència a l'Hospital de la Magdalena de Barcelona; i m'interessa subratllar que sobre aquest expedient hi ha interessos remarcables i convé prevenir perquè la Presidència, quan arribi l'expedient a les seves mans, tingui una cura especial.

A aquest propòsit, recordem que en altres ciutats, a Madrid, per exemple, en quan s'ha tractat d'un expedient — podríem esmentar diversos casos, com per exemple en l'assumpte de les responsabilitats i en l'assumpte de l'estraperlo —, s'ha hagut d'establir un servei de vigilància especial. Jo no demano que es faci — com es féu en un cas anàleg a Madrid —, donat que les circumstàncies i el volum i la magnitud de la qüestió són diferents, no demano que es dediqui una parella permanent de Mossos d'Esquadra a vigilar-lo; però sí tinc el temor que aquest expedient pogués ésser atacat per una mena de malaltia que jo no sé els tècnics com la denominen i que a vegades ataca els expedients de tal manera com si fos una malaltia de la tardor, i als expedients els hi cauen les fulles en un determinat instant. I seria molt interessant procurar que aquest expedient conservés tota la seva vigoria i que estigués en tot moment tan fresc com quan surt de les informacions...

El Sr. PRESIDENT: Tal com vingui es conservarà.

El Sr. GALÉS: Sí; nosaltres tenim molt interès que aquests expedients conservin tota la seva frescor i que no es perdi cap fulla, que es conservi autèntic i complet. És sols amb aquest petit aditament de què l'expedient mereixi la cura i vigilància a què el fan creditor l'interès que sembla que hi ha per a determinades i elevades i influents persones, a què aquest expedient pogués quedar una mica perdut de to i de matís. Per això ens atrevim a remarcar aquest interès i a fer-lo present a la Presidència.

El Sr. PRESIDENT: Es trametrà el prec al senyor Conseller respectiu.

Continuació de la interpellació sobre la suspensió de l'Ajuntament de Solsona

El Sr. PRESIDENT: El senyor Magre té la paraula.

El Sr. MAGRE: Senyors Diputats: He demanat un torn en aquesta interpellació, en saber que el senyor Rovira i Roure volia tractar l'assumpte de la destitució dels Ajuntaments de Cervera i Tàrraga.

Hem sentit el senyor Rovira i Roure, que fins ara ha esmentat articles i més articles de la llei, i en canvi no hem vist encara els motius suficients en què aquesta interpellació ha estat fonamentada.

El meu digne company senyor Viadiu, en el debat d'abans d'ahir, va enfocar d'una manera palesa la conseqüència de les arbitriietats en què es fundava el senyor Rovira i Roure en el seu discurs. Jo, continuant la sèrie d'arguments que el meu company senyor Viadiu va posar de manifest, he de remarcar que la destitució de l'Ajuntament de Cervera fou causa d'un seguit de delictes que en el seu dia els Tribunals jutjaran.

(Entra al Saló l'honorable senyor President de la Generalitat.)

Per exemple: Es tracta que el que fou Alcalde de Cervera, avui processat, ho és pel fet d'haver construït un tanc de gasolina en una casa de la seva propietat. Jo he de dir al senyor Rovira i Roure que aquest tanc de gasolina, propietat de l'Alcalde de Cervera, fou aprovat en primer lloc pel Ple municipal, a excepció de la Minoria d'Esquerra Republicana de Catalunya, i després en la sessió ordinària fou falsejat per la pròpia Majoria, tota vegada que la pretensió del que era Alcalde de Cervera, senyor Sala, era la de voler prendre de la via pública una quantitat de terreny que no li corresponia. Aquestes dades jo les he vist i les he estudiat una mica i penso que obren en el sumari que en el seu dia se li donarà el curs corresponent.

L'Ajuntament de Cervera acordà una xarxa d'aigües i aquesta xarxa d'aigües implicà un pressupost extraordinari de 121,793'32 ptes. Aquestes obres es realitzaren, no totes, important pessetes 121,785'03 del Pressupost extraordinari i 8'29 pessetes de l'ordinari, i encara no està acabada aquesta obra, tota vegada que falta pagar un darrer termini que importa una quantitat que s'eleva a unes 12,500 ptes. En aquesta xarxa d'aigües i l'altra de la construcció de les clavegueres, les obres les féu l'Ajuntament de Cervera sense subhasta i en canvi els subministradors dels materials d'aquestes obres foren, si no directament els Consellers municipals de Cervera, els seus empleats, cosa que ha estat pagada.

A més a més, es referí el senyor Rovira i Roure a què l'Ajuntament de Cervera fou processat, segons l'auto de processament a què va fer referència, per un acord illegal, per un acord pres contra uns empleats de l'Institut-Escola de Cervera, cosa que jo he de manifestar al senyor Rovira i Roure, que la primera proposta que va fer el claustre a l'Ajuntament de Cervera va ésser rebutjada, per haver pres part un d'aquells empleats en el moviment del 6 d'octubre. A més a més, aquesta proposta fou rebutjada, perquè un

germà d'un dels Regidors de la Majoria pogué entrar a l'Institut-Escola.

Com ja digué el senyor Viadiu, hem de veure, senyors Diputats, com va fer la campanya electoral el senyor Rovira i Roure essent Comissari de la Generalitat a Lleida. El viatge que va fer a Cervera va costar a l'Ajuntament un dinar per a ell i vint-i-cinc comensals més, la bagatella de 345 pessetes. I això vol dir que valent-se de la seva investidura de Comissari de la Generalitat anava de poble en poble dient que els respectius Ajuntaments demanessin quantitats per a l'atur forçós, com es pot veure als pobles que en auto va recórrer, entre ells, per exemple, Granyena de Cervera, poblets precisament d'uns quatre o cinc-cents habitants; on no hi havia atur forçós, i en aquests pobles invertia 200 o 300 ptes., segons la qualitat d'ells. Però en virtut d'això, venia que després de la visita del senyor Rovira i Roure, arribaven el senyor Florença o altres candidats, que anaven a coaccionar d'una manera manifesta als Alcaldes respectius, dient-los que ja que els favors no es pagaven, donaven aquestes quantitats per l'atur forçós als Ajuntaments per tal que aquests votes-sin la candidatura lliga-cedo-radical.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Això és inexacte!

El Sr. MAGRE: És veritat, i jo puc provar-ho de totes les maneres.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Doncs proveu-ho!

El Sr. MAGRE: De totes les maneres, perquè si no tinguéssim la investidura parlamentària, aleshores parlariem d'una altra manera que no parlem ara.

Argumentem ara sobre alguns aspectes de l'Ajuntament de Tàrraga. Sobre l'Ajuntament de Tàrraga puc esmentar als senyors Diputats moltes coses, però no vull cansar a la Cambra, perquè són moltes les que tinc per a explicar. Em limitaré únicament a fer referència d'aquelles que tenen una transcendència més radical.

En un viatge que efectuà el senyor Marraco, Ministre del bienni negre, a Tàrraga, la recepció oficial que se li va fer costà 3,000 ptes. A un Conseller de l'Ajuntament de Tàrraga, anomenat senyor Prats, se li lliurà una quantitat de 300 ptes. per a fer un viatge a Lleida, i al seu retorn no se li va fer rendir cap compte.

El Sr. SECANELL: Ja heu pres bé les notes?

El Sr. MAGRE: També hi ha el cas de dos Consellers que varen anar a Madrid amb una societat coral, amb totes les despeses pagades, i després presentaren a l'Ajuntament de Tàrraga un compte per 600 ptes. Sobre el Passeig Macià, en la seva pavimentació, s'invertiren unes 16,000 pessetes i no es féu subhasta de cap mena. La subhasta efectuada per a la construcció de Grups Escolars, a més de la consignació pressupostària, s'hi invertiren unes 38,000 ptes. sense previ acord de cap mena. També s'efectuaren diversos pagaments sense tenir la consignació necessària en el Pressupost.

A més a més — i es veu que això ja és patent dels senyors de Lliga Catalana, radicals i cedistes —, en les obres efectuades per l'Ajuntament de Tàrraga, també el subministrador fou un fill

del que era Alcalde de Tàrraga, senyor Prats.

Això, jo voldria que m'expliquéssis el senyor Rovira i Roure si són fets de caire polític o si són fets de caire criminal, com molt bé deia en la seva argumentació, voldria que tots aquests fets fossin fets polítics, perquè com que la V. S. és component del Contencioso-administratiu, de Lleida...

El Sr. ROVIRA I ROURE: És fals, és fals!

El Sr. FONTBERNAT: És inexacte!

El Sr. MAGRE: ...perquè quan hem acudit al Tribunal Contencioso-administratiu, de Lleida, per a fer-nos valer els assumptes municipals, el cert és que no varem obtenir mai una decisió favorable en cap d'ells, estant present la V. S.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Això no és cert, per la senzilla raó que des que sóc Diputat al Parlament de Catalunya estic excedent del Cos d'Advocats de l'Estat.

El Sr. MAGRE: Respecte a l'assumpte de l'Agutzil de Bellpuig, sobre la qüestió de la congregació que existeix a Cervera dels Pares Missioners, recursos i més recursos presentats per les nostres senyories, que la V. S. ja s'ha cuidat de no fer-los prosperar. I així voldria que aquests delictes que avui són objecte d'aquesta interpellació, portada a aquesta Cambra per la V. S., fossin qualificats de delictes polítics, perquè en el Tribunal Contencioso-administratiu la V. S....

El Sr. ROVIRA I ROURE: És un absurd!

El Sr. MAGRE: El senyor Rovira i Roure digué: «Quan es parla de Solsona, es sulfura el senyor Viadiu i quan es parla de Tàrraga i de Cervera es sulfura el senyor Magre, cosa que és demostració evident que és molt possible que no sap el senyor Conseller de Governació com actuen els Jutges municipals, però hi ha qui respon en aquesta Cambra de com actuen els Jutges municipals, cosa que és fàcil de demostrar.» Es veu que la V. S., senyor Rovira i Roure, està acostumat a aquests assumptes, perquè el modest Diputat que està en l'ús de la paraula no ha fet mai coacció de cap mena ni a l'honorable Conseller de Governació, ni a cap Jutge d'Instrucció, ni a cap Jutge municipal. El que ha fet una coacció manifesta és la V. S., que un dia, en la Notaria d'un Notari de Cervera, junt amb els que representaven l'Ajuntament de Tàrraga, forjaren uns poders i per mitjà de la V. S., en un escrit presentat al Jutjat, sense, àdhuc, haver declarat aquests senyors ex-Regidors de Tàrraga, volien coaccionar d'una manera manifesta el Jutge municipal de Cervera per a saber la forma en què ell volia actuar. És fals també, això, senyor Rovira i Roure?

El Sr. ROVIRA I ROURE: Sí senyor; absolutament fals!

El Sr. MAGRE: Els Regidors de Tàrraga, respecte l'assumpte...

El Sr. ROVIRA I ROURE: Jo vaig presentar un escrit signat per mi i no es falsejà cap poder, sinó que es feren uns poders notariais.

El Sr. MAGRE: Uns poders notariais com la V. S. sap, més essent Advocat, que han de veure's uns senyors abans de declarar, abans d'ésser obert el sumari, que no poden ésser part

de cap de les maneres. Això ho sap molt bé la V. S., i no en va tenir prou d'això...

El Sr. ARMENDARES: En sap un niu aquest senyor! (*Rialles.*)

El Sr. MAGRE: ...sinó que per obra de la V. S., faltant a l'ordre que el Jutge d'Instrucció de Cervera havia ordenat que es presentessin a la declaració aquell dia els Regidors de Tàrraga, per consell de la V. S. no van comparèixer al Jutjat i havent-hi un Procurador en la sala d'audiències del Jutjat, quan el Jutge anava a redactar un telegrama perquè els portessin per conducció ordinària, aleshores, valent-se del telèfon o perquè estaven amagats en una casa de Cervera, comparegueren davant del Jutge d'Instrucció a prestar la seva declaració.

Es molt bonic. Ha parlat molt de Jutges, ha parlat molt d'articles, i, en canvi, el que no li ha convingut dir a la V. S. no ho ha dit. Esmentava el cas de la incompatibilitat del Jutge municipal de Cervera per actuar en el processament en contra de la destitució o suspensió dels respectius Ajuntaments. Jo he de dir-li, senyor Rovira i Roure, que vostè plantejà diverses qüestions si els Jutges municipals en funció de primera instància tenen facultat per a processar Alcaldes i Consellers municipals...

El Sr. ROVIRA I ROURE: Em permet una pregunta, senyor Magre?

El Sr. PRESIDENT: Senyor Rivera...

El Sr. FRONJOSA: Sí, senyor Primo de Rivera! (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, volia dir senyor Rovira, i que em perdonin tots els altres Rovires que porten aquest illustre cognom.

El Sr. FRONJOSA: Si no és Primo de Rivera, és un antic servidor d'ell.

El Sr. PRESIDENT: Jo prego la V. S., senyor Rovira, que no dialogui i, en tot cas, ja podrà respondre al senyor Magre en la rectificació.

El Sr. MAGRE: Si els delictes imputats estan o no compresos en l'amnistia, etc., la resolució de les quals no correspon al Conseller de Governació ni al Parlament, sinó als Tribunals; si els Jutges han prevaricat o han usurpat atribucions, una denúncia als Tribunals és més pràctica, i, sobretot, més correcta, que no una interpellació.

De tota manera, perquè no restin en l'aire afirmacions equivocades i gratuïtes del senyor Rovira i Roure, faré uns aclariments. Anem a les atribucions dels Jutges municipals en funcions de Primera Instància. En això, el senyor Rovira i Roure, encara que no siguem advocats, ja li faré una demostració de què vostè només li convé dir el que li sembla.

Diu el senyor Rovira i Roure que els Jutges municipals, encara que actuïn en funcions de Primera Instància, no poden actuar en aquells casos en què puguin figurar com a responsables Alcaldes o Consellers municipals; i que el processament d'aquests no pot acordar-lo més que l'Audiència.

Recolza la seva afirmació...

El Sr. ROVIRA I ROURE: No dic això!

El Sr. MAGRE: ...en el Reglament de Procediment en matèria municipal del 23 d'agost del 1934. Però aquest Reglament, no és vigent en la

seva totalitat, com preté el senyor Rovira i Roure i concretament en la part esmentada.

El Decret del 16 de juny del 1931, ratificat per la Llei del 15 de setembre del mateix any, diu en el seu art. 3.º: «Se estiman reducidos al rango de preceptos meramente reglamentarios, válidos si se conforman con el texto de las leyes votadas en Cortes: ...R. D. de 23 de agosto de 1924 sobre procedimiento municipal.» Per tant, el Reglament invocat pel senyor Rovira i Roure només és vigent en allò que es conformi en el text de lleis votades en Corts. I la limitació que el Reglament imposa a les atribucions dels Jutges no està d'acord en cap llei votada en Corts, com demostrarem. La Llei Orgànica del Poder Judicial diu el següent:

«Art. 69. Los Jueces municipales, si fueren letrados, y en otro caso sus suplentes que lo fueren, reemplazarán a los Jueces de Instrucción (hoy a los de Primera Instancia e Instrucción). Ninguno que tenga la circunstancia mencionada podrá excusarse del desempeño de esta substitución.

Art. 70. Cuando ni los Jueces municipales ni sus suplentes fueren letrados, se dará cuenta al Presidente de la Audiencia para que nombre a un aspirante o a otro letrado, que se encargue del Juzgado de Instrucción, desempeñando entre tanto sus funciones el Juez municipal.

Art. 71. Los Jueces municipales que no siendo letrados, desempeñen accidentalmente Juzgados de Instrucción, se asesorarán para ejercer la jurisdicción de un letrado, en todo lo que no sea de mera tramitación.

Quando esto suceda, el sueldo, etc.»

El Sr. VIADIU: Cansarà al senyor Rovira i Roure si ho llegeix tot!

El Sr. MAGRE: Com es veu, no hi ha cap limitació en les atribucions dels Jutges municipals en funcions d'Instrucció. Tampoc no conté cap limitació en aquest sentit la Llei addicional a l'Orgànica.

Ja tenim, doncs, que segons les lleis votades en Corts, els Jutges municipals, actuant en funcions d'Instrucció, tenen les mateixes facultats que els titulars.

Ara bé: els Jutges d'Instrucció són competents per a instruir el sumari en tota mena de delictes, excepte en aquells casos en què la Llei Orgànica encomana la Instrucció a un Tribunal superior; i no es troben en aquest cas els Consellers municipals ni l'Alcalde de Solsona, puix que la competència de les Audiències segons l'art. 4.º de la Llei addicional a l'Orgànica, es redueix a les causes següents:

«Art. 4.º ...Las Salas de lo Criminal de las Audiencias Territoriales de las causas referentes a delitos cometidos en el ejercicio de sus funciones dentro de su respectivo territorio:

1.º Por Diputados provinciales.

2.º Por Concejales de Ayuntamientos de las capitales de provincia y poblaciones donde haya Audiencia. (Hoy Sala 2.ª)

3.º Por autoridades administrativas de las mismas poblaciones, con excepción de los Gobernadores civiles, etc.»

Hi ha una altra raó, plenament convincent: les limitacions de facultats judicials que esmenta el Reglament de procediment municipal, no nas-

queren del dit Reglament; són el desenvolupament del que disposava l'Estatut municipal. «Art. 92. Los sumarios contra Concejales no pueden ser incoados por Jueces municipales, aunque actúen interinamente como Jueces de Primera Instancia e Instrucción. El procesamiento de Alcaldes, Tenientes de Alcalde y Concejales, por delitos relativos al ejercicio de sus cargos, ha de ser acordado por las Audiencias provinciales respectivas.»)

Doncs bé: aquesta part de l'Estatut està derogada pel mateix Decret del 16 de juny del 1931 que declara la vigència condicionada del Reglament; per tant, és evident que si les Corts Constituents haguessin volgut mantenir la vigència de les limitacions judicials en els procediments contra Alcaldes i Consellers, haurien declarat vigents l'art. 92 i concordants de l'Estatut, com ho feren respecte a altres particulars; derogats aquests no pot acceptar-se que recobrin vigència pel manteniment del Reglament i menys quan aquest està condicionat al fet d'acordar-se amb la llei.

En la pràctica hem vist nombroses causes, contra Alcaldes i Regidors, instruïdes sempre, si no ho eren de capital de província, pels Jutges de Primera Instància en propietat o llurs suplents.

Pel que acabo d'esmentar poden veure, senyors Diputats, que no són els Jutges municipals, senyor Rovira i Roure, sinó uns companys de la V. S. uns assessors que han dictat uns autos de processament. Fa molt poc mèrit la V. S. als companys advocats, en tractar-los d'una manera tan indecorosa, en la forma que la V. S. els ha tractat; així és que jo demanaria al senyor Rovira i Roure que totes aquestes manifestacions en contra del Jutge municipal de Cervera, a ran dels processaments que ha dictat pels Consellers de Cervera i Tàrraga, respectivament, en endavant empri una altra manera d'expressar-se pel decòrum de la seva professió, encara que no sigui Advocat, i pel decòrum dels seus companys Advocats...

El Sr. ROVIRA I ROURE: Això també ho he hagut de llegir?

El Sr. MAGRE: És que m'ho ha dictat la V. S. en entrar, i no em faci enraonar, perquè em veuria obligat a emprar paraules fora de to.

El Sr. PRESIDENT: Segueixi, senyor Magre, segueixi.

El Sr. BRU: És que ara no sabem si el senyor Rovira i Roure defensa la causa com a Advocat o com a Diputat.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Aquí no sóc més que Diputat.

El Sr. PRESIDENT: Aquí tots no som sinó Diputats!

El Sr. MAGRE: En el seu discurs, el senyor Rovira i Roure es lamentava de les denúncies fetes pels ciutadans respecte a aquests Ajuntaments. Jo pregunto al senyor Rovira i Roure: ¿És que els ciutadans no tenen facultats màximes per a escatir la bona marxa dels Municipis respectius? Si no tenen aquest dret, aquests ciutadans...

El Sr. ROVIRA I ROURE: Ja s'assenyala el procediment en la llei.

El Sr. MAGRE: No invoquin la llei les VV. SS... (Alguns Diputats de Lliga Catalana

interrompen amb frases que no s'entenen clarament.)

El Sr. FONTBERNAT: ¿On era la llei, senyor Vallès i Pujals, durant aquest any i mig? No riguin! Senyor Abadal, no els calmi! El riure del senyor Rovira en aquests moments, és revoltant.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Doncs, a nosaltres ens revolten altres coses i estem en paus!

(Protesta en la Majoria. La Presidència toca la campaneta.)

El Sr. FONTBERNAT: Procurin que no ens hi hàgim de posar en pau, un altre dia... Potser ens hi trobarem a Solsona, un dia, i no hi trobarà la bona gent que hi ha trobat fa un any i mig, perquè la bona gent també es cansa de vosaltres...

(Diverses interrupcions que no són entenedores pels taquígrafs.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Fontbernat, senyor Vallès, no interrompin! Segteixi el senyor Magre.

El Sr. MAGRE: He d'esmentar la forma en què estaven emprant aquests senyors les coaccions manifestes practicades a la ciutat de Tàrraga. A més a més de no tenir-ne prou el senyor Rovira i Roure d'efectuar, com a Comissari a Lleida, aquells viatges arreu de la comarca, els senyors de Tàrraga, valent-se dels diners de l'atur forçós, empraven gent amb l'obligació que el dia 16 de febrer havien d'anar a votar la Lliga, radicals, cedistes, tot aquest conglomerat. Es donava el cas paradoxal que un tal senyor Trepà i altres propietaris de Tàrraga...

El Sr. FRONJOSA: Ja el conec aquest senyor Trepà!

El Sr. MAGRE: ...el dissabte, en pagar els obrers els donava les candidatures i els deia: «Si demà no voteu la nostra candidatura, dilluns ja no cal que torneu a treballar.» Aquest és el procediment que empraven les VV. SS. És coacció? És delictu? Moltes i moltes coses podria explicar. Fa molta por al senyor Rovira i Roure la qüestió de les inspeccions. Si el senyor Rovira i Roure hagués practicat una inspecció a Lleida, no s'hauria trobat en el cas de què ara, en ocasió d'una interrupció a la canonada de casa seva se li ha trobat que realitzava un frau d'aigua, que en l'època del bienni negre...

El Sr. ROVIRA I ROURE: Això també és fals i presentaré una querella...

(Diverses interrupcions de la Majoria priven de sentir el final de la frase.)

El Sr. FONTBERNAT: Rigui, ara, senyor Rovira i Roure!

(Alguns senyors Diputats promuncien alhora frases que no arriben clares a la taula dels taquígrafs.)

El Sr. PRESIDENT: Ordre, senyors Diputats, ordre! Senyor Rovira, senyor Magre, per respecte al Parlament, elevin el to de les discussions.

El Sr. MAGRE (referint-se a la Minoria de Lliga Catalana): Primerament han d'estar els senyors d'aquí el davant una mica més correctes.

El Sr. FONTBERNAT: Molt bé, Magre,

molt bé! Una mica més correctes, que això no és correcció el que fan aquests senyors.

El Sr. MAGRE: Si és fals o no, en el seu dia resultarà. Dues vivendes que tenia a casa seva amb aigua, i se li ha trobat un frau en set pisos. No és això un frau? No està castigat en el Codi Penal?

El Sr. PRESIDENT: No continuï, senyor Magre, li prego!

Un Sr. DIPUTAT de la Majoria: Ja està amnistiàt!

El Sr. MAGRE: Tal volta, com que comprèn tots els delictes en el concepte d'amnistia, tal vegada es farà necessari que estigui amnistiàt el senyor Rovira, però crec que en el cas que si s'escatia...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Magre: si la V. S. vol fer acusacions contra un senyor Diputat, ha d'advertir prèviament a la Presidència, la qual arbitrarà els mitjans reglamentaris per a aquest cas.

El Sr. FRONJOSA: Són molt honrats, els de la Lliga!

El Sr. MAGRE: Com que la interpellació del senyor Rovira i Roure va estar basada en acusacions contra els senyors Consellers de Governació i de Justícia, crec que tinc el mateix dret...

El Sr. PRESIDENT: Ja es defensaran els senyors Consellers. Jo prego les VV. SS. es donin compte que estan al Parlament.

He exposat tot això, i no em vull fer més pesat, per quan podria denunciar molts fets que me'ls guardo per al seu dia respectiu. Sols em resta dir-vos, senyors Diputats, que en els casos de Cervera i de Tàrraga, casos coneguts arreu de les nostres ciutats, en el seu dia es podrà veure la justícia, podrà fer sentir la seva veu, encara que hi hagi la influència del senyor Rovira i Roure. A veure si aquesta Audiència de Lleida, en el seu dia, farà justícia, que és el que espero.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Senyors Diputats: Aquesta Minoria no pensava intervenir en aquesta interpellació, perquè tractant-se d'un afer ben concret, d'unes acusacions ben concretes que feia la Minoria de Lliga Catalana i, especialment, el senyor Rovira i Roure, contra el senyor Conseller de Governació, creïem que era precisament el senyor Conseller de Governació l'encarregat d'aclarir les coses i de fer veure el que hi pogués haver d'incert en aquestes acusacions.

Però vàrem ésser objecte d'una al·lusió ben concreta, vàrem ésser objecte d'una agressió, d'una veritable agressió per part del senyor Rovira i Roure contra l'honorabilitat del nostre partit en voler suposar que alguna vegada a la vida podem haver anat coaligats amb Lliga Catalana. I això, naturalment, com que afectaria a la nostra moral, nosaltres ho hem de refusar amb la major energia.

El Sr. BRU: Hi ha companyies indesitjables!

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Precisament al senyor Carreres i Artau, que s'estranya sorollosament de les nostres afirmacions, jo li vull dir

dues paraules per a justificar aquest punt de vista nostre, que el sol fet que un dia a la vida anéssim junts amb Lliga Catalana seria per a nosaltres un mancamment al nostre sentit moral. Nosaltres som un partit de classe, nosaltres sostenim que l'únic honest que hi ha al món perquè l'home visqui, és treballar, i sostenim que els que no treballen són uns estafadors a la resta de la humanitat que treballa. És en aquest sentit que aliar-nos amb un partit de la contraclasse, de la classe capitalista, de la classe explotadora, seria un mancamment a la nostra consciència, seria un mancamment a aquell sentit moral a què suara feia referència. És per això que per al nostre partit és en absolut, avui i sempre, un impossible físic, una aliança amb Lliga Catalana; i per això nosaltres hem qualificat d'agressió aquelles paraules del senyor Rovira i Roure en sostenir que uns elements del nostre partit anàvem en candidatura junts amb Lliga Catalana a les eleccions de la circumscripció de Lleida. Em sembla que després es va aclarir que es tractava d'uns elements polítics d'aquests més o menys tèrbols, que poden haver-hi en totes les comarques, que passen amb facilitat d'un partit als altres partits i que, en un moment determinat, havent estat expulsats d'Unió Socialista, per la seva manca del sentit de classe, es varen acollir a entrar en candidatura junt amb Lliga Catalana. Però jo he de fer constar que eren uns homes que havien estat expulsats d'Unió Socialista de Catalunya precisament perquè no coincidien amb els punts de vista generals del nostre partit.

(Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller d'Obres Públiques.)

I ja en l'ús de la paraula, també volem fer unes brevíssimes consideracions respecte a la totalitat d'aquest debat. Nosaltres considerem lamentable que el nostre Parlament hagi d'entrar en tants petits detalls respecte de l'Administració municipal. Considerem que si hi ha mancamment a l'Administració, hi ha vies normals, vies legals per a tramitar aquest mancamment, que el Parlament no té el dret d'ocupar tantes hores en petits detalls de les Administracions municipals. Però hi ha un punt de vista general que encara ens interessa molt més, i és que sigui precisament el senyor Rovira i Roure, que sigui un representant de Lliga Catalana el que tingui la gosadia, el que tingui el cinisme polític de plantejar aquests problemes sobre l'autonomia municipal davant del nostre Parlament.

Nosaltres no hem tingut la sort de veure compartit el nostre punt de vista respecte de les responsabilitats polítiques a Catalunya, per la majoria d'Esquerra. Vàrem tenir la dissort que les nostres propostes de què les fortes responsabilitats polítiques que hi havien dintre de la política catalana havien de caure precisament sobre els gestors de la Generalitat, no fossin acceptades per la majoria. Si en aquell moment haguéssiu vist clar el problema, si en aquell moment Esquerra Republicana s'hagués fet càrrec de la possibilitat que vinguessin un dia aquests actes de cinisme polític a què jo suara feia referència, potser hauríeu estat al nostre costat. Però els fets han demostrat que els que haurien d'ésser acusats, els

que són delinqüents, els que han mancat estrafalàriament a la Constitució i al nostre Estatut, aquests senyors es converteixen en acusadors i us fan responsables a vosaltres de mancament a l'autonomia municipal.

Heu escoltat avui, amb tota tranquil·litat, com us acusen, perquè a l'hora oportuna no heu tingut la valentia de condemnar-los com a delinqüents que són, i els haureu de sofrir aquí perpètuament quan voldran intervenir en els actes polítics dels victoriosos.

El Sr. MAGRE: ¿Que noriu ara, senyor Rovira i Roure?

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: És per això, com es tracte d'un assumpte ja fallat, que no he d'insistir; però he volgut tenir la satisfacció de fer constar que els que varen tenir una clara visió en aquell moment era Unió Socialista, i no vosaltres. Si haguéssiu estès la condemna, i aquella condemna moral que ja havia donat d'una manera definitiva el nostre poble, l'haguéssiu convertit en una condemna legal, si els haguéssiu condemnat a l'ostracisme polític que es mereixen per la seva pèssima actuació durant el bienni negre, avui no ens trobaríem amb aquesta situació.

Jo vull suposar que aquesta valentia que senten els elements de Lliga Catalana per a erigir-se en defensors de l'autonomia municipal, anirà continuant. Jo vull suposar que els casos concrets que aquí s'han volgut bastir amb una llarga interpellació, seran degudament contestats pel senyor Conseller de Governació, però jo voldria que Esquerra recapacités la qüestió, que s'hi torni a pensar millor i que pensi que algun dia s'haurà de donar una sanció legal a aquelles coses que encara estan per sancionar. Res més. (*Molt bé!, en alguns escons.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Senyors Diputats: Unes brevíssimes paraules per a plantejar una qüestió que em sembla congruent amb el tema que s'està debatent en aquesta interpellació. El senyor Rovira i Roure ha argumentat, per a demostrar que en el cas de l'Ajuntament de Solsona hi havia una relació, podríem dir de causa a efecte, entre el processament i la substitució; és a dir, que el processament de l'Ajuntament de Solsona era un processament incoat amb una finalitat política, i que la finalitat política que es perseguia es trobava expressada en la manera com s'ha efectuat la substitució dels Regidors processats i suspensos. Jo, malgrat el que aquí s'ha manifestat per part d'alguns senyors Diputats, tinc la convicció que aquest processament obeeix a una finalitat política, però als efectes del cas que jo vull plantejar, això m'és absolutament indiferent. Jo crec que moltes de les coses que passen i poden passar en matèria de substitucions i suspensions dels Ajuntaments, vénen d'un defecte que té la nostra Llei Municipal, perquè la nostra Llei Municipal, si en aquests moments no ho recordo malament, té previst el cas d'haver-se de substituir en un Ajuntament un Regidor, dos Regidors, tres Regidors, un nombre petit de Regidors, i aleshores, naturalment, s'acudeix a la llista de suplents.

El Sr. ARNAU: A tota la llista de suplents, que pot ésser molt llarga.

El Sr. ROMEVA: Pot ésser-ho, però en la pràctica no ho és, sinó que — a veure si el senyor Arnau em corregirà si vaig equivocat — el nombre de candidats que es presenta és igual per a totes les llistes.

El Sr. DURAN I VENTOSA: No; pot ésser indefinit!

El Sr. ROMEVA: En unes eleccions municipals, si hi ha vint-i-cinc Regidors per a una població, es presenten vint-i-cinc noms a cada llista.

El Sr. ARNAU: Si es vol, la llei no posa límits.

El Sr. ROMEVA: Bé, perfectament; aleshores allò que s'hauria de corregir potser ho hauran de corregir en la pràctica els partits.

El Sr. CONSELLER de Governació: La llei està bé, són els partits.

El Sr. ROMEVA: Efectivament, perquè passa una cosa, que en el moment en què es dona el cas d'una substitució global d'un Ajuntament o d'una Majoria, aleshores el senyor Conseller de Governació, que és el que té encomanada la funció de nomenar els substituïts, em sembla a mi per part de la llei, es troba que de vegades disposa d'un nombre de suplents que corresponen al partit polític o a aquest matís d'opinió dels substituïts, i de vegades no s'hi troba, i aleshores les substitucions les ha de fer per la seva pròpia iniciativa i acudint a aquells mitjans que li suggereixi la seva iniciativa.

El Sr. CONSELLER de Governació: En el cas de Solsona, com que no n'hi havia prou, vaig autoritzar els noms d'una altra candidatura que s'havia presentat, dels que més vots havien obtingut.

El Sr. ROMEVA: Jo parlo en general; podria no haver-hi aquesta candidatura, i aleshores el senyor Conseller de Governació hauria hagut de designar les persones. I això em porta a plantejar una qüestió que he estat veient en aquest debat en relació a l'Ajuntament de Solsona i en relació a tots els altres casos que es puguin presentar a tots els Ajuntaments de Catalunya.

Perquè ara tenim una qüestió, que és la que es debat aquí, en relació a l'Ajuntament de Solsona; i aquests Regidors de l'Ajuntament de Solsona que estan processats, poden ésser innocents de tot allò que se'ls inculpa, o poden ésser culpables. Però tant els de l'Ajuntament de Solsona, com els de qualsevol Ajuntament, poden ésser culpables ara i en qualsevol altre moment, i jo aleshores pregunto: Quina doctrina hem de sentar en el cas que en un Ajuntament uns Regidors infringeixin les lleis i hagin d'ésser processats? Qui ha d'ésser castigat, aquell que ha infringit la llei amb un acte personal seu, o aquella opinió que havia obtingut una representació en un organisme públic?

El Sr. CANTURRI: Acceptar això seria la impunitat. (*Rumors.*)

El Sr. ROMEVA: No; si es processa uns senyors i se'ls castiga, no és donar-los la impunitat.

El Sr. CONSELLER de Governació: Per això hi són els substituïts!

El Sr. ROMEVA : Exacte, però si aleshores no s'estableix d'una manera taxativa que aquestes substitucions s'hagin de fer d'una manera que respongui a aquella voluntat popular manifestada en els darrers comicis en matèria municipal, resulta que queda una porta oberta, que és la temptació permanent perquè es facin els processos amb una finalitat política.

El Sr. GALÉS : Mai no es processa si no hi ha delictes.

El Sr. CONSELLER de Governació : Aleshores els Jutges serien polítics !

El Sr. ROMEVA : No, perquè el procés pot donar per resultat que no hi hagi sentència condemnatòria.

El Sr. CONSELLER de Governació : Els processos no s'ordenen des de cap Conselleria, senyor Romeva, i és estrany que la V. S. ho digui.

El Sr. ROMEVA : Jo no dic que surtin de cap Conselleria, però dic que des del moment en què es deixa oberta una porta vaga a la substitució, queda la temptació.

El Sr. SELLÉS : L'Esquerra no ha tingut mai aquestes temptacions !

El Sr. ROMEVA : L'Esquerra deu ésser com la major part de partits ; jo ara no he de posar etiquetes a ningú. Jo dic una cosa que em sembla molt raonable, i és que en la Llei municipal es podria establir la forma en què s'haguessin de fer les substitucions dels Ajuntaments que haguessin d'ésser substituïts globalment o per majoria, d'una manera que resulti respectada la voluntat de l'opinió pública expressada en les darreres eleccions.

(Diversos senyors Diputats interrompen l'orador.)

El Sr. PRESIDENT : Senyors Diputats, deixin seguir el senyor Diputat que exposi la seva opinió.

El Sr. ROMEVA : Ho dic, perquè em sembla que és una de les lliçons que es poden treure d'aquest debat. Crec que si hem de venir aquí a discutir i simplement a dir-nos uns graciosos penjaments, no en treurem res.

El Sr. PRESIDENT : Sembla que és la seguretat del règim la que segurament aconsellava aquelles substitucions en aquells Ajuntaments. La Presidència no pot opinar, però espera que la Cambra, per una vegada, li ho perdonarà. (Rialles.)

El Sr. ROMEVA : Jo plantejo aquesta qüestió aquí. Hi ha moltes maneres i molts recursos perquè les coses es realitzin quan les temptacions hi són, i la legislació i l'ordenació d'un país i d'una vida pública ha de tendir sempre a treure les ocasions que puguin haver-hi en aquests casos que ara, per exemple, són les ingerències de la funció governativa en la vida municipal, i em sembla que aquesta és una cosa que ha d'interessar a tots, perquè pot afectar a tots en un moment qualsevol de la vida del país.

El Sr. GALÉS : I que, a més, ja existeix. És cosa d'administració pública ; ja hi ha una Escola d'Administració Pública.

El Sr. ROMEVA : Bé, i què volem dir amb això ?

El Sr. GALÉS : Que aquesta solució us la poden donar allí.

El Sr. ROMEVA : Bé ; aleshores també la podrien donar al senyor Conseller de Governació.

El Sr. GALÉS : Ja ho sap ell ; és la V. S. que no ho sap.

El Sr. ROMEVA : Jo us dic que quan en un Ajuntament s'ha fet una substitució i aquesta substitució ha implicat el canvi del signe polític de la Majoria que governa en aquell Ajuntament, hi ha hagut alguna cosa que no està d'acord amb aquest respecte que jo demano per als resultats de la voluntat popular. És això el motiu de la meua intervenció en aquest debat, i no res més.

El Sr. PRESIDENT : Se suspèn aquest debat.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a la formalització d'un conveni de moratòria amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN : Srs. Diputats : En presentar aquest dictamen no he de fer cap raonament, tota vegada que l'honorable senyor President de Finances ja va expressar brillantment els seus motius i que el dictamen ve amb els vots de tots el components de la Comissió, de la Majoria i de les Minories.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Quin dictamen és ?

El Sr. FARRERES I DURAN : El dictamen relatiu al conveni de moratòria amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat. El senyor Vallès i Pujals va donar-hi el seu vot favorable en representació de la seva Minoria. Volen les VV. SS. que el llegeixi ?

El Sr. ROVIRA I ROURE : Seria millor.

(El senyor Farreres i Duran dona lectura al dictamen.)

El Sr. FARRERES I DURAN : Aleshores es va nomenar una Comissió perquè ho exigia el gran volum que havia pres l'Ajuntament de l'Hospitalet amb la influència de ciutadans que pràcticament viuen a l'Hospitalet, encara que molts d'ells treballen a Barcelona, i per les obres que l'Ajuntament de l'Hospitalet havia de realitzar en ordre a cultura i diverses atencions i l'aportació de l'Ajuntament de Barcelona, aquesta perllongació obligava que a les finances de l'Ajuntament de l'Hospitalet se li concedissin aquestes moratòries.

Aquesta Comissió va ésser convocada, i celebren poder dir en ple saló de sessions que la representació de Lliga Catalana en la Comissió no hi va trobar res a objectar. I aleshores es va formular el dictamen, que no difereix essencialment del Projecte de Llei presentat pel Govern.

Jo no puc fer altra cosa, senyors Diputats, que mantenir el dictamen, mentre no se'm demanin altres explicacions.

El Sr. PRESIDENT : No hi ha cap esmena ni vot particular, ni cap senyor Diputat ha demanat l'ús de la paraula. S'aprova ?

El Sr. VALLÈS I PUJALS : Amb el vot de la nostra Minoria en contra.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova amb el vot en contra de la Minoria de Lliga Catalana.

(El text de la llei es publica com a annex a aquest DIARI DE SESSIONS.)

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'estudi d'un procediment de suspensió del procediment administratiu per al cobrament de les quotes d'exaccions municipals

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÈS: La Comissió té el dictamen informat favorablement.

El Sr. PRESIDENT: ¿Algun senyor Diputat vol fer ús de la paraula per a ocupar-se de la totalitat d'aquest dictamen?

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Rovira i Roure té la paraula.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Unes breus paraules per a impugnar en la seva totalitat aquest Projecte de Llei, que a mi m'ha sorprès molt més des del moment que ha vingut precisament amb la signatura del senyor Espanya.

Quan discutíem la Llei Municipal catalana es va plantejar precisament un problema que afectava als recursos que es podien interposar en contra d'aquelles multes que els Alcaldes assenyalessin en virtut de les seves funcions; i aleshores es va acceptar per la Comissió una suggerència meua per virtut de la qual aquests recursos paralitzarien completament el seu procediment en tant que no vinguessin a ésser resolts.

Incidentalment, parlant d'aquesta qüestió, l'avui honorable senyor Conseller de Governació, que en aquells moments formava part de la Comissió, jo recordo perfectament que va dir que li semblava tan encertat que ell creia que àdhuc això s'hauria d'estendre a tota mena de recursos que hi haguessin en relació amb les finances municipals. Jo discrepo fonamentalment d'aquest criteri. A mi em sembla lògic que quan es tracta d'una exacció s'adoptin unes determinades mesures per part de l'administració per a garantir que en el cas que el recurs no prosperés tingui assegurada l'administració, sigui administració municipal, sigui administració de la Generalitat, sigui administració de l'Estat, tingui assegurada — repeteixo — la percepció d'aquelles quotes. Però el senyor Espanya en aquells moments opinava — discrepant del meu criteri, però en una forma molt ateníble — que no havia d'ésser així, sinó que el recurs havia de paralitzar-ho tot en absolut. Per això a mi m'ha estranyat extraordinàriament aquest Projecte de Llei signat per l'honorable Conseller de la Generalitat senyor Espanya, per virtut del qual no ve ja a mantenir aquell criteri que havia defensat en aquells moments en la Comissió Especial de Llei Municipal, sinó que ve a agreujar de forma manifesta, ve a obstaculitzar de forma indubtable l'actuació del recurrent quan no se li donen totes aquelles facilitats que són indispensables per a anar al recurs en qüestió, i ja no sola-

ment admet la teoria que mantenia aquest Diputat que havia d'existir una garantia en relació al cobrament de les quotes, sinó que ve a empitjorar àdhuc l'estat de coses que hi ha en aquests moments.

Per això, dic que a mi em va sorprendre la lectura d'aquest projecte, i he de pronunciar unes paraules per a combatre la seva totalitat.

El projecte en qüestió, al men entendre, ha nascut d'una interpretació excessiva de l'Estatut de recaptació; i és més lògic, jo crec, que en lloc d'anar a canviar les coses, en lloc d'anar a crear una situació més gravosa pel contribuent, el que corresponia és que, ja que es tracta d'una interpretació extensiva de l'Estatut de recaptació, interpretació que havia adquirit el caire de jurisprudència, des del moment que havia estat admesa no solament per l'administració, sinó pels mateixos Tribunals de Justícia, el que corresponia, dic, era anar a enquadrar aquestes matèries dintre, si es vol, d'un Projecte de Llei que el dia de demà podria encaixar-se en la part financera de la Llei Municipal catalana, però que mai representés les tendències aquestes que es vénen a fixar en el Projecte que discutim.

La situació era la següent: Antigament, no era admissible cap mena de recurs en matèria de finances, si prèviament no existia el pagament d'aquestes quotes que haguessin estat fixades a qualsevol contribuent. En la Llei del 22 de juny del 1894, que aquí es va qualificar per algú de massa antiga, inclús el seu art. 6.^è és un precepte per virtut del qual es declara terminantment que és incompetent el Tribunal Contencioso-administratiu per a entendre en matèria de finances, si prèviament no ha existit la consignació de la quota. Aquest criteri, que fou rigorista fins el moment de la publicació de l'Estatut Municipal del 8 de març del 1924, fou modificat per aquest text legal en el sentit que vindria a mantenir — podríem dir — un criteri de llibertat per les dues parts, i es va dir en matèria municipal que el qui recorri en contra de les quotes que li siguin fixades no tindrà obligació de la consignació d'aquestes quotes; però, en canvi, l'administració té també la mateixa llibertat i podrà, en conseqüència, elegir entre esperar la resolució o anar a l'execució, mitjançant el corresponent procediment d'apremi.

Així les coses, ve l'Estatut de Recaptació de l'any 1928 — si no més infidel la memòria, puix que he de confessar que parlo completament de memòria, ja que no sabia, és clar, que figura en l'ordre del dia, i, per tant, és correctíssima la discussió, ja que no havia cregut que avui es discutís aquest Projecte de Llei, i com he dit parlo completament de memòria —, però, si no recordo malament, fou l'any 1928 quan es dictà el nou Estatut de Recaptació, i aquest, en l'article que, precisament, esmentava l'honorable senyor Conseller de Governació, en el preàmbul de la Llei, va disposar que quan existís el procediment d'apremi i es promogués contra aquest procediment d'apremi una reclamació de caire econòmic-administratiu, mitjançant la consignació de la quantitat de què era objecte el debat, més el 25 per 100 de la quota, podria sol·licitar-se la suspensió del

procediment en qüestió. És a dir, que respecte de la possibilitat de recórrer contra les quotes, abans que s'iniciés el procediment oportú, es venia sustentant un criteri determinat per l'Estatut Municipal de l'any 1934, i l'Estatut de Recaptació es va referir exclusivament pel cas que existís un procediment d'apremi.

Vingué aleshores la interpretació extensiva a què jo em referia. Vingué la interpretació per part de tots els Tribunals, i que han donat també els Jurats d'Exaccions, els Jurats Locals d'Exaccions Menors, i el Jurat Major d'Exaccions Locals, tots els quals han vingut a sostenir aquest mateix criteri de què amb la consignació de la quota més el 25 per 100 és possible sol·licitar la paralització del procediment d'apremi encara que aquest no hagués estat iniciat.

Jo crec, i ho dic sincerament, i no és posar obstacles ni fer oposició a la llei, sinó que és l'expressió senzilla d'un criteri meu, que el més lògic hauria estat que s'hagués començat en l'art. 1.er per distingir els casos en què l'expedient d'apremi hagués estat iniciat i els casos en què l'expedient d'apremi no hagués estat iniciat, i si el procediment d'apremi no hagués estat iniciat, crec que seria suficient el consignar la quota en qüestió per a poder promoure el recurs de què es tracta.

Això té una explicació senzillíssima. El 25 per 100 s'exigia precisament en el cas que hagués existit un procediment d'apremi, perquè, quant s'havia iniciat aquest procediment d'apremi, podien haver-se creat unes despeses que és indubtable que s'havien de satisfer, i per a tenir cobertes aquestes despeses és pel que es venia a consignar aquest 25 per 100. Però si l'expedient d'apremi no està iniciat i el recurs es promou abans que el procediment d'apremi s'iniciï, és indubtable, senyors Diputats, que aquest 25 per 100 portarà com a conseqüència que hi hagi un 25 per 100 immobilitzat, perquè des del moment en què pel sol fet d'iniciar-se la reclamació i ordenar-se la paralització de tot expedient d'apremi, si aquest no ha estat començat, en no haver-se iniciat no hi ha despeses de cap mena, i, en la seva conseqüència, aquest 25 per 100 no respon de res.

Altra cosa seria si la llei digués que aquest 25 per 100 és una suma perduda pel que recorregué, però aquesta enormitat ni l'ha dit el senyor Conseller de Governació, ni la Comissió, ni l'ha dita ningú fins ara en aquesta Cambra. En conseqüència, si aquest 25 per 100 té solament la finalitat de cobrir les despeses que puguin haver estat fetes en el procediment d'apremi, jo entendria millor que en l'art. 1.er es distingís, senzillament, entre si havia existit el procediment d'apremi o si no havia existit el procediment d'apremi, i si no havia estat iniciat encara el procediment d'apremi, que fos suficient per a la paralització de tot procediment, per tal d'evitar la seva exacció, que la quota es consignés; i si hagués estat iniciat, que aleshores es consignés la quota més aquest 25 per 100, que seria el que podria venir a respondre d'aquelles despeses que en el procediment d'apremi s'haguessin pogut ocasionar.

Però el projecte en qüestió — convertit en dictamen per la Majoria de la Comissió — ve a tenir un altre efecte, i és que gràcies a ell s'ha

donat la possibilitat al Jurat d'Exaccions Menors que, discrecionalment, pugui venir a determinar si la paralització que ha estat sol·licitada mitjançant la consignació de les pessetes de què es tracta més el 25 per 100 ha d'ésser concedida o no. Jo crec que el que hauria de fer el Jurat Menor d'Exaccions Locals és senzillament atènyer-se a uns casos que haurien d'estar plenament reglamentats i dir: Si la quota contra la qual reclama té aquesta proporcionalitat, pot causar aquest perjudici determinat, aleshores el Tribunal Local d'Exaccions Menors podria acordar la paralització del procediment d'apremi. Però el que no és admissible sota cap concepte, és que sense la fixació d'uns determinats i concrets casos es pugui anar a aquesta paralització, perquè això portaria com a conseqüència la possibilitat que en casos exactament iguals es vingués a la fixació d'un criteri completament diferent per uns reclamants o per altres, malgrat la identitat de la qüestió jurídica que es plantejés davant dels Tribunals.

Per això, a part de la primera observació que jo feia, crec que s'hauria de tenir en compte aquesta altra, i és la de què per a poder anar a aquesta paralització haurien de concórrer alguns dels requisits que la llei hauria d'establir, i que en els restants casos la paralització fos obligatòria per part del Jurat d'Exaccions Locals Menors.

Hauria d'ésser, a més, indispensable un altre requisit, i és que s'haurien de donar dues menes de garanties als contribuents en el cas que aquesta paralització no fos precisament acordada pel Tribunal d'Exaccions Menors. És indubtable que si un senyor ha promogut una reclamació i ha fet el corresponent dipòsit i així i tot no ha obtingut aquella paralització que al seu entendre era de justícia, l'interessant fóra que la reclamació es resolgués ràpidament.

I, en segon terme, interessant també és que en el cas que vingués a demostrar-se mitjançant una resolució favorable el que aquella reclamació que havia promogut era una reclamació justa, s'hauria d'establir en la mateixa llei el conjunt de garanties indispensables perquè fos retornada la quota tot seguit al reclamant. En aquell cas que s'hagi demostrat per una resolució favorable que tenia plena raó en la seva petició, s'hauria d'establir, dic, un procediment ràpid perquè no pogués burlar-se sota cap concepte l'obligació per part de l'Ajuntament del reintegrament d'aquelles quantitats que ell hagués dipositat. Si això s'establís, aleshores existiria ja una garantia plena, i així crec que fóra interessantíssim que es digués en aquest projecte que tota reclamació en la que s'hagués acordat per concórrer aquells extrems que jo crec indispensables, que no hi havia lloc a la suspensió, el Tribunal d'Exaccions Menors hauria de donar una tramitació preferent a aquests recursos i, a més, hauria de resoldre'ls en un termini precís que es fixés en la mateixa llei; però ensems s'hauria d'assenyalar, per exemple, que en cas que el Tribunal d'Exaccions Locals arribés a dictaminar mitjançant una resolució, més ben dit, vingués a dir mitjançant una resolució que estava en el cert el reclamant a l'haver promogut aquella reclamació respecte de

la qual no havia pogut obtenir la paralització del procediment d'apremi, s'hauria d'establir en-
sems, dic, que l'Ajuntament vindria obligat al
retorn d'aquella quantitat en preferència a cap
altra i que s'exigís una responsabilitat fixa i de-
terminada a l'ordenador de pagaments que fes
qualsevol altre pagament abans que es tornessin
les quantitats aquestes al recurrent en qüestió.
Això és capitalíssim, perquè la consignació de les
pessetes, de les quantitats que es discuteixen en
un recurs en matèria econòmico-administrativa, és
indubtable que es fa perquè generalment per tot-
hom ja s'afirma que aquelles quotes que són paga-
des i que després es ve, mitjançant les resol-
cions, a determinar que eren improcedents, quan
s'ha d'obtenir una devolució de l'Administració
en qualsevol dels seus organismes, es passa un
veritable calvari per aquell reclamant que ha de
reintegrar-se. I a l'objecte d'evitar això, ja que
es va a la fixació d'un procediment per virtut del
qual pot arribar-se a declarar pel Tribunal o pel
Jurat d'Exaccions Locals que no procedeix la
paralització i que, a més, ha de lliurar la quantitat
a l'Ajuntament de què es tracta, jo crec que fóra
el més encertat que ensem s'assenyalés una
garantia pel contribuent reclamant en virtut de
la qual es fixés que l'ordenador de pagaments no
pogués, per cap concepte, retenir aquella quan-
titat, perquè si garanties necessita l'Ajuntament,
garanties necessita també el particular.

Per totes aquestes raons i tenint en compte
que en aquesta matèria, en matèria econòmico-
administrativa, hem de tenir tots el màxim inte-
rès que ni els d'un costat ni els de l'altre puguin
imposar el seu caprici, sinó que tots, absoluta-
ment tots, hagin d'atenir-se exactament al con-
tingut de la llei, és per això que jo pregaria a
la Comissió que, atenint-se a les observacions
que m'he permès fer, retirés el projecte per a
veure si així podria rectificar el contingut d'a-
questa llei, llei que, a més, en definitiva, suposo
que no ens va a dividir, perquè no és cap qüestió
política, sinó que aquesta és una llei que ve a
assenyalar precisament un procediment de caire
administratiu, i per això espero que no hi haurà
obstacles de cap mena perquè les meves observa-
cions siguin ateses per la Comissió.

El Sr. GALÉS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Co-
missió.

El Sr. GALÉS: La Comissió no pot acceptar
de cap manera el vot particular que acaba de de-
fensar el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Ha estat una
impugnació de la totalitat.

El Sr. GALÉS: No estranyi que jo hagi
sofert aquest error, completament involuntari i
del qual jo li demano perdó, perquè el senyor Ro-
vira i Roure ha tingut la complicitat de la calor
en aquests moments, i malgrat la seva oratòria,
que jo considero modèlica dintre del gènere de la
burocràtico-administrativa, m'he trobat una mica
descentrat en aquests instants. Si es tractava d'una
impugnació del dictamen, jo he de dir-li simple-
ment que les seves múltiples raons no han con-
vençut aquesta Comissió; al contrari, continuem
creient que està dintre de les atribucions del Par-

lament el fer les coses que el dictamen preveu i
creiem que el dictamen va encaminat a destruir
tota una sèrie de resistències que es troben en els
casos que ha fet esment el senyor Rovira i Roure.
I l'incórrer en aquelles situacions que ell volia
propugnar, no seria altra cosa que fer inútil el
Projecte de Llei que nosaltres hem dictaminat.

Es tracta, senyors Diputats, de donar unes
majors facilitats perquè els Ajuntaments no es
trobin entorpidits en la seva vida administrativa
davant d'unes resistències, moltes vegades de ti-
pus polític més que econòmic, per les quals els
majors contribuents del terme poguessin impune-
ment, amb el senzill fet de dipositar un 25 per 100
de la seva quota, fer incòbrables les quotes i im-
possibilitar la vida econòmica dels Ajuntaments.
Per a evitar això, sens perjudici de les garanties
que corresponguin als drets individuals, ve el dic-
tamen del Projecte de Llei que nosaltres acabem
de presentar.

Ha estat una cosa meditada, ha estat una cosa
filla d'una preparació completa, i no podem pas
ara, per unes observacions, per més brillants que
siguin, del senyor Rovira i Roure, arreconar el
nostre criteri, deixar el nostre punt de vista i
acceptar tot sobtadament aquelles opinions que
el senyor Rovira i Roure ha tractat de donar en
la seva llarga i brillant demostració.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano la pa-
raula per a rectificar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el se-
nyor Rovira i Roure. És un debat molt ver-
sallese.

El Sr. ROVIRA I ROURE: En rectificar, jo
quasi hauria de repetir tot el que havia dit abans.

El Sr. FRONJOSA: No, no; no ho faci!

El Sr. GALÉS: Això no seria rectificar; se-
ria repetir.

El Sr. PRESIDENT: Constarà al DIARI DE
SESSIONS, que la V. S. deu rellegir sovint.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Hauria de repe-
tir tot el que he dit abans, per la sencilla raó que
jo he fet un conjunt d'arguments encaminats a
demostrar, no que no pugui fer això el Parla-
ment, no que no es donin totes les garanties als
Ajuntaments, sinó que jo entenia que les garanties
havia d'esser, però que aquestes garanties
havia d'anar acompanyades d'una lògica deter-
minant, i, a més, d'unes garanties per part dels
contribuents, i el senyor Galés em contesta que
li estranya molt la meua impugnació de la tota-
litat perquè aquesta és una qüestió que pot fer-
la perfectament el Parlament i perquè a més no
s'hi val que hi hagi qui impunement pugui anar
a obtenir una paralització dels procediments d'a-
premi.

El Sr. GALÉS: És que la V. S. havia format
un vot particular en el que es proposava una so-
lució contrària al dictamen, i no s'hi ha referit.

El Sr. PRESIDENT: Era un debat sobre la
totalitat. Potser hi ha una petita distracció de
les parts polèmiques.

El Sr. GALÉS: Però dona una solució que
no és la del dictamen.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyor Galés,
si em permet: jo no havia de defensar un vot
particular ara, per la senzillíssima raó que no era

el que em corresponia; ara em corresponia impugnar la llei en la seva totalitat. Si jo no estic en un malentès.

El Sr. GALÈS: A gust de vostè.

El Sr. ROVIRA I ROURE: No a gust meu; a gust del que diu la Presidència i a gust del que diu el Reglament. Si no estic jo equivocant, el senyor President ha dit: «Algun senyor Diputat vol ocupar-se de la totalitat d'aquest dictamen?», i s'ha aixecat el més humil dels Diputats i ha dit: «Jo vull fer ús de la paraula per a consumir un torn en contra de la totalitat de la llei.»

El Sr. GALÈS: Està en el seu dret; el que m'estranya és que les solucions que defensava no fossin les del vot particular.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Està en un error el senyor Galès, perquè n'hem proposat diverses, de solucions, i ara no m'he d'anar a referir a totes i a cada una de les solucions que hem proposat nosaltres i hem sostingut en la Comissió — especialment el meu volgut amic senyor Vallès i Pujals, que ha fet un estudi més acurat d'aquesta llei i ha assistit a totes les reunions, perquè li ha estat més possible l'assistència a totes elles per raó de viure a Barcelona —, hem sostingut diferents criteris, criteris que en definitiva jo venia a recollir en la meua impugnació de la totalitat, però, a més, nosaltres hem mantingut la corresponent batalla i hem sostingut un principi, i quan no se'ns ha admès aquest principi, hem anat a un segon fonament, a una segona modificació, i tot això és qüestió que s'haurà d'anar a escatir quan es vinguin a estudiar els diferents vots particulars i les diferents esmenes que es puguin presentar pels distints sectors de la Cambra, així com quan es vingui a discutir els articles en qüestió; però ara el que corresponia és fer un estudi de totalitat, ara el que procedia és anar a assenyalar els punts fonamentals, perquè al meu entendre havia d'anar-se a rebutjar en totalitat la llei en qüestió. I jo no he dit, no ha sortit de la meua boca, que el Parlament català no pogués fer això. Jo no he sostingut això, perquè crec que està dins de les facultats del Parlament català, perquè és aquesta matèria, per tractar-se d'administració municipal, matèria que està dintre de les nostres facultats. Jo, que he sostingut sempre que quan hi hagi una matèria que pugui dividir els catalans hem de tenir força cura de no anar precisament a immiscuir-nos en matèries que no ens corresponguin, no podia acudir sota cap concepte a aquest argument en el present moment, perquè reconec explícitament que és facultat plena del Parlament català legislar en matèria municipal. D'aquí la meua sorpresa quan he sentit el senyor Galès dient que la llei estava dintre les facultats del Parlament català. Indubtablement que sí.

El Sr. GALÈS: Conforme.

El Sr. ROVIRA I ROURE: El que he sostingut amb breus paraules és el següent: Primer, que crec que s'hauria de distingir entre el cas que s'hagués iniciat un procediment d'apremi i el cas que no s'hagués iniciat aquest procediment d'apremi; si el procediment d'apremi no estigués iniciat, no veig la necessitat de la consignació del 25 per 100, perquè aquest 25 per 100 mai va a l'Ajuntament, sinó que s'ha de retornar includi-

blement al contribuent des del moment en què el procediment d'apremi no estava iniciat, i, per tant, cap despesa no s'havia fet, i en decretar-se la paràlització ja no pot iniciar-se. Segon, que en el cas que existís el procediment d'apremi, aleshores em sembla lògica la consignació del 25 per 100 o de qualsevol altra quantitat que es cregués convenient; però en un i altre cas, admetent el supòsit que pel Tribunal d'Exaccions Locals es pugui anar a resoldre si hi cap o no la paràlització, aleshores correspon que solament pugui denegar-se aquesta paràlització quan apareguin determinades condicions que haurien d'establir-se en la mateixa llei. Tercera qüestió que plantejava jo: cal donar dues garanties al contribuent respecte del que no s'hagi admès la paràlització, i aquestes dues garanties han d'ésser la solució ràpida de l'expedient de què es tracti i la solució perquè la quantitat que es vingui a declarar que estava mal ingressada a l'Ajuntament perquè el Tribunal d'Exaccions Locals digui en moment oportú que no procedia aquesta exacció, hi hagi una garantia, dic, en favor del contribuent perquè pugui obtenir la restitució immediata d'aquesta quantitat.

Aquests tres arguments que he fet són els que no m'ha contestat en absolut el senyor Galès, i davant de la no contestació per part del senyor Galès a aquests tres punts fonamentals, jo he de mantenir el meu criteri.

El Sr. GALÈS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÈS: Naturalment, no és que tinguéssim gaires esperances de convèncer el senyor Rovira i Roure, però ens feia l'efecte que reconeixeria que en el dictamen que presenta la Comissió es compleixen les finalitats socials del Projecte de Llei, que és el facilitar i no el complicar les operacions. Si el Projecte de Llei compleix aquestes finalitats de facilitar les qüestions d'interposició de recursos de manera que la vida municipal no es pugui parar a l'arbitri de qualsevol dels creditors morosos, aleshores el Projecte de Llei estaria ben articulat. Però perquè el senyor Rovira i Roure no pugui creure que no es tenen en compte les seves consideracions, per cortesia, si més no, he de fer-li notar que la imposició del 25 per 100 a més de la quota que s'acostuma en totes les lleis semblants i reglaments a posar, és no tan sols un concepte que ha dit molt bé de què es podia tractar per fer les despeses d'apremi, sinó per quan és una trava més a fi i efecte que no s'interposin recursos a gratient, que no siguin recursos gràtis, que al menys hi hagi el perill que s'hagi de posar un 25 per 100 més de la quota que ja es reclamava.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Està en un error. La llei diu terminantment que el 25 per 100 és per a les despeses.

El Sr. GALÈS: És a aquest efecte que creiem que és molt sa el mantenir el 25 per 100 de recàrrec sobre les quotes impugnades.

Quant a l'altre argument de què sigui retornada immediatament al contribuent aquella quota que hagi deixat en dipòsit si hi ha hagut lloc a la suspensió del procediment, nosaltres estem

d'acord amb el senyor Rovira i Roure i crec que hi podem estar-hi tots; però no creiem ni que s'hagués de dir tan sols, perquè si ve una resolució del Tribunal econòmic i dona la raó a l'interessat que ha fet el recurs, llavors és lògic que les pessetes que queden lligades, els diners que queden en dipòsit, siguin immediatament retornats al que les havia imposat. Si creu que en la llei no s'especifica suficientment i que és necessari que es digui d'alguna forma, d'alguna manera, això pot ésser, al meu entendre, objecte d'una esmena que pot estudiar la Comissió, i en aquest cas, si la majoria de la Comissió ho accepta i ho accepta també el Conseller signant de la llei, podríem donar efectivitat a les aspiracions del senyor Rovira i Roure en l'extrem aquest.

Senyor President: Penso que si es tractava de reformar un d'aquests articles o afegir-hi una mena de pròrroga en el sentit que s'acaba d'explicar, podria donar-se per ajornada la discussió d'aquest dictamen i passar al punt següent de l'Ordre del dia. Demano com a President de la Comissió que es pugui reunir aquesta per entendre en aquest nou punt de vista expressat pel senyor Rovira i Roure.

El Sr. PRESIDENT: Havia demanat la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Sí, però jo no tinc cap interès en intervenir ara.

El Sr. PRESIDENT: Però seria preferible que ara parlés, car de passada podria resumir després la Comissió.

Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyors Diputats: No tenia cap interès en parlar avui ni en retenir la Comissió en el nou examen del projecte que ens anuncia el seu digne President; per consegüent jo m'hauria perfectament avingut a parlar-ne un altre dia. Però és que les manifestacions que vaig a tenir l'honor de fer al Parlament no es refereixen a res que pugui ésser objecte d'una millora d'aquest projecte, per quan vaig a demanar al Conseller que hagi presentat el projecte i, per consegüent, al Parlament el de què retiri aquest projecte. De manera que no es tracta de millorar-lo ni d'empitjorar-lo, sinó de retirar-lo. I vaig a exposar, tan breument com em serà possible, les raons per les quals plantejo aquest problema.

Durant molt anys, el poble català lluitava contra l'Estat que ens governava, demanant, no solament una nova organització, sinó un nou sentit polític i administratiu, i una de les coses que assenyalava aquesta diferenciació en l'orientació política i administrativa de Catalunya amb la del restant d'Espanya, consistia precisament que aquí se sentia d'una manera viva una lluita del ciutadà contra l'Administració, així com fins ara l'Estat venia a representar en determinats moments fins l'opressió del ciutadà per l'Administració.

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.*)

El principi que havia dominat en tota l'Administració espanyola — no diré si en l'estrangera passava o no passava — però que havia dominat en l'Administració espanyola, era aquest principi que també consagra i agreuja aquest Projecte de

Llei: el del «Paga i recorre». És a dir, que l'Administració, venia a sentar ja des del primer moment la idea que l'Administració, en principi, sempre té raó, i que el ciutadà, en principi, no la té mai. I nosaltres esperàvem que en venir aquest nou moviment de reivindicació de tantes i tantes coses per part de Catalunya, en venir aquesta hora de reorganització de l'Estat i d'assignació als pobles de Catalunya d'unes altres facultats, d'unes altres llibertats, d'una altra vida, es rectificaria quant fos possible, aquest criteri administratiu, i que es rectificaria a la catalana, concedint al ciutadà alguns majors drets dels que té en la seva pugna constant amb l'Administració pública.

I jo deploro que el primer dels projectes — almenys que jo recordi — que ve a plantejar aquest problema de l'Administració i el ciutadà, vingui a ésser resolt amb un projecte d'aquesta naturalesa, agreujant encara la situació del ciutadà respecte a la Pública Administració. Perquè, efectivament, aquí ens trobem amb què no solament es consagra d'una manera definitiva i absoluta el principi del «Paga i recorre», sinó que, a més a més, encara se li diu: «No solament pagues i recorres, fent un dipòsit, sinó que en determinades circumstàncies, sense esperar que es resolgui si tu, ciutadà, tens raó o no tens raó, l'Administració es quedarà els diners, i després tornarà a quedar, no solament en la situació crítica d'un ciutadà que discuteix amb l'Administració, sinó en la més gravosa, més humiliant i més perjudicial, d'un ciutadà que ha d'anar a reclamar a l'Administració.» Aquest és el sentit d'aquest Projecte de Llei.

Direu que avui, en el moment en què la Generalitat ve a tenir funcions d'Estat, ha d'anar a recabar aquestes facultats d'Estat. Sí, és evident; no podem pas renunciar a les facultats que tot Estat té. Estat gros o Estat petit, Estat Generalitat o Estat municipal, han de tenir totes les facultats necessàries per a fer-se obeir, i com una de les facultats que inexorablement ha de necessitar l'Administració és la de fer efectius els tributs, ha de tenir els mitjans necessaris perquè aquests tributs es facin efectius. Està bé; però pot haver-hi una orientació, i quant a l'orientació, hauríem de veure quin ideal tenim. ¿És que l'ideal que tenim és el de què l'Administració pugui disposar lliurement, pugui disposar en alguns casos abusivament, fins no essent abusius, en una forma excessivament absurda, i que el ciutadà hagi de quedar sempre desarmat? ¿O hem de tenir com a ideal el de què en aquesta pugna inevitable — que hi serà sempre, per bons que siguin els Governos de la Generalitat i dels Ajuntaments —, en aquesta pugna inevitable entre el ciutadà i l'Administració, anem a parar a què el ciutadà sigui tant més respectat com possible sigui? Jo en veig un d'ideal. L'ideal fóra que quan un ciutadà, amb raó o sense, no està d'acord amb un acord de l'Administració, puguin recórrer sense necessitat tan sols d'haver de dipositar cap quantitat; però, això sí, com que l'Administració no pot quedar desarmada, que sàpigue també que en dos dies el recurs ha d'estar resolt. És que això és impossible? Per què? Per què ha d'ésser impossible?

Tot és qüestió que ho organitzem bé. Que un ciutadà al qual es diu: «Has de pagar per quota x pessetes», i el ciutadà dona unes raons per a dir: «És que no he de pagar aquestes x pessetes; he de pagar menys o no n'he de pagar cap», és una complicació d'aquelles tan extraordinàries, que ens ha de fer por, que hem d'anar fins al Tribunal Suprem de Justícia o fins al Tribunal de Cassació de Catalunya? Si sabéssim organitzar bé l'Administració, si sabéssim organitzar bé la jurisdicció, això fóra senzillíssim.

Em direu: «És que en el moment actual, això no és possible.» D'acord. Jo ja sé que no es poden fer les coses perfectes, i sobretot que no hi ha manera de fer coses perfectes precipitadament; però podem tenir un ideal, i és que respon a aquest ideal aquest Projecte? Em sembla que és al revés; respon a l'ideal completament contrari. Segons aquest Projecte anem a parar, com he dit, a la consagració definitiva, per a Catalunya, d'aquest principi que ens havia semblat a tots humiliant i desagradable, del «Paga i recorre». I ara Catalunya diu: «Sí, el consagro, l'admeto.» Abans els ciutadans catalans es queixaven de l'Estat espanyol perquè ho posava. Ara que nosaltres podem, ara, nosaltres ho tornem a posar. És evidentment una rectificació del criteri amb el qual havia estat portat el moviment reivindicador de Catalunya.

Però és que es fa més. Es diu que en determinades circumstàncies, en determinats moments de la vida municipal o de la vida administrativa, no solament s'haurà de dipositar aquesta quantitat, sinó que aquesta quantitat serà ja adjudicada directament a l'Administració. Ah!, però com podria succeir que l'Administració s'hagués equivocat, el Projecte de Llei arriba fins a admetre — això d'una manera bastant problemàtica —, la possibilitat que en algun moment donat el ciutadà tingui raó. Si el ciutadà té raó, haurà pagat, i aleshores tindrà el dret d'anar a seguir un procediment contra aquella Administració que s'hagi adjudicat els seus propis cabals, sense raó, sense motiu, sense una justificació legal.

Naturalment, senyors Diputats, que aquí cadascú pot tenir les seves idees, pot tenir la seva pròpia ideologia, els seus propis sentiments. N'hi ha que, pensant que un moment donat el Govern i l'Administració poden estar a la seva disposició, creuen que sempre el Govern i l'Administració tenen més raó que el ciutadà. N'hi ha que, pensant d'aquesta manera egoista, pensen que el Govern i l'Administració, una vegada estan en mans de Pere i altres vegades poden estar en mans de Pau, i que no és gaire prudent lliurar-se a aquesta llibertat absoluta de l'Administració en contra del ciutadà. Però després n'hi ha uns altres — i entre aquests jo tinc l'honor de contar-m'hi — que potser per uns antecedents racials de catalanitat o pel que sigui, són i vull morir essent fonamentalment individualista, i que, per consegüent, em fa por tot el que sigui donar un excés de facultats al poder públic, sigui en forma d'Administració, sigui en forma de Govern. Als que seguim aquestes idees, als que tenim aquests sentiments, això ens alarma fonamentalment, no pels detalls d'aquest Projecte de Llei. En definitiva, ja sé que

em podria dir la Comissió, em podria dir el senyor Conseller de Governació, que al cap i a la fi es tracta d'un assumpte de detall, es tracta de la vida d'uns quants pobles, als quals, per les seves Finances municipals, els hem de donar unes certes facilitats. Bé, però és un criteri, i a mi el que m'agradaria és que el Parlament de Catalunya, aquest primer Parlament de la Catalunya autònoma, marqués una orientació, i que aquesta orientació la marqués en aquest sentit, que jo crec que és el sentit profundament català, de la defensa del ciutadà per damunt de tot, del ciutadà que ha d'estar àdhuc per damunt de l'Administració. El ciutadà no ha d'estar per damunt de Catalunya, això no. Catalunya està per damunt del ciutadà, això és evident; però és que Catalunya pot estar ben representada o mal representada; l'Administració en si no és Catalunya. No confonguem, senyors Diputats, no confonguem en aquesta ocasió ni en cap altra, que en definitiva els governants i les administracions dels pobles no es fan per elles mateixes; les administracions i els governants dels pobles no són un fi al qual haguem de sacrificar-ho tot. No són més que un mitjà per a anar a donar millors condicions de vida als propis ciutadans. Però si aquests mitjans que és necessari que l'Administració tingui, que el Govern es proporcioni, aquests mitjans els hem de proporcionar sacrificant els drets mateixos, sacrificant les facultats dels ciutadans, aleshores ens exposem molt a anar a sacrificar a un déu Moloc que en definitiva se'ns mengi a tots.

No és això; aquí hem de mirar tots, que l'Administració tingui tots els mitjans necessaris per a la realització dels seus fins. Això és molt lògic en un Estat democràtic. Des del moment en què el vot popular és el que contribueix a la formació d'aquest Govern i és el que pot fiscalitzar aquesta Administració, és molt natural també, és molt lògic, que el ciutadà hagi de sacrificar els seus propis cabals per a quan siguin necessaris per a la realització del bé comú. Però en la lluita inevitable — perquè jo comprenc que ha d'ésser inevitable sempre per perfectes que siguin els Governos, per admirablement organitzades que siguin les Administracions, en les quals sempre ha d'haver-hi una lluita entre el ciutadà i l'Administració —, no posem mai en una condició excessivament petita, desfavorable, al ciutadà. I a això no obstant, senyors Diputats, és el que m'ha fet l'efecte que va a parar aquest Projecte de Llei. Aquest Projecte de Llei ve a desarmar encara més el ciutadà.

És en aquest sentit que jo demanaria al Govern de la Generalitat de Catalunya, ací dignament representat, que tornés a estudiar aquest projecte i vegés si hi ha una manera de fer un altre Projecte de Llei que vingués inspirat en un principi especialment català, essencialment català, en el qual es garantissin els drets dels ciutadans contra les possibles equivocacions de l'Administració pública.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Breus

paraules, senyors Diputats, per a contestar el senyor Duran i Ventosa i per a explicar quina ha estat la finalitat que perseguia aquest Conseller en presentar aquest Projecte de Llei, necessitat obligada, segons us explicaré.

El Govern de Catalunya i els Ajuntaments, per no tenir un Estatut, una Llei de Recaptació feta per nosaltres, hem d'acceptar forçosament per la disposició transitòria de l'Estatut de Catalunya les lleis que la República té en aquesta matèria, i per una disposició de l'art. 256 de l'Estatut de Recaptació, la presentació de la carta de pagament justificativa d'haver ingressat en la Caixa de Dipòsits l'import del dèbit i un 25 per 100, per dietes, costes i altres despeses, determina la suspensió del procediment d'apremi contra tot contribuent reclamant. I què passa amb això, senyors Diputats? Que en molts casos — és l'experiència, és el coneixement, és el fet de tenir en el despatx de la Conselleria i en la Direcció d'Administració Local una sèrie de casos vistos — en molts casos, com dic, resulta que la vida econòmica d'un Ajuntament està supeditada a la voluntat d'un contribuent, que generalment són els majors contribuents d'un poble. I així passa que són diversos els Ajuntaments de Catalunya que en un, en dos o tres anys no poden recaptar ni una peseta; no poden pagar els seus empleats; no poden fer efectiva cap obligació que la Llei Municipal els imposa, i això, naturalment, obliga a prendre una resolució. La resolució ha estat la presentació d'aquest Projecte de Llei, modest, perquè en definitiva serà una Llei provisional, ja que hi ha una Comissió que estudia la part que es refereix a exaccions d'Hisendes municipals i allí segurament és on es regularà d'una manera definitiva tot el que es refereix a la recaptació i tributs dels Ajuntaments.

Però jo, com a Conseller de Governació, tenia l'obligació de vetllar per la vida municipal. ¿Què en treuríem de fer una Llei Municipal molt liberal, molt autonomista, de donar moltes facultats als Ajuntaments, si després, arribat el moment en què els Ajuntaments, en aprovar un repartiment d'utilitats, n'hi ha prou amb la reclamació de qualsevol contribuent consignat el dipòsit aquest que hem exposat, per a paraitzar el cobrament d'aquell repartiment? Què n'hauré fet d'això? És precis, per consegüent, posar-hi remei, i el remei ha estat aquest: cercar la forma perquè la vida econòmica del Municipi no quedi subjecta a la voluntat d'aquests contribuents. Ja sabem el que són les coses: hi haurà contribuents que aniran amb tota la bona fe del món i faran una oposició ben ordenada, ben lògica, però en la major part dels casos, almenys els que jo he vist, l'oposició és sistemàtica, l'oposició obeeix a finalitats polítiques, al desig d'obstaculitzar la vida econòmica de l'Ajuntament; és impossible que un Ajuntament, així, pugui fer obra municipal de cap mena, i això no pot ésser perquè això és una obra d'anarquia i contra aquesta obra d'anarquia és que va aquest Projecte de Llei.

El senyor Duran i Ventosa, enlairant aquest debat — jo li ho agraeixo profundament — ens parlava de l'Administració i semblava que volgués significar, almenys així ho entenia jo, que

tenia un mal concepte de l'Administració municipal.

El Sr. DURAN I VENTOSA: No, no.

El Sr. CONSELLER de Governació: A l'Administració ens referim, perquè aquesta Llei es refereix únicament a l'Administració municipal, únicament als Ajuntaments. Aquesta modificació que fem la fem únicament per respecte als Ajuntaments més que res, perquè es parla aquí d'exaccions municipals purament. I jo he de dir al senyor Duran i Ventosa, que l'Administració municipal a Catalunya, en línies generals, és una Administració municipal que ens honora absolutament, que la majoria dels Ajuntaments amb vida pròpia, Ajuntaments grans — dels petits no en parlem perquè dissortadament la manca de tècnics, la manca d'ambient de ciutadania, el que sigui, fa moltes vegades que aquella vida municipal sigui raquítica —, la majoria dels Ajuntaments de Catalunya responen precisament a aquest objectiu a què es refereix el senyor Duran i Ventosa. Podem estar ben satisfets perquè ho sap el senyor Duran i Ventosa de sobres, els Ajuntaments de Catalunya en la seva majoria porten una administració municipal molt bona i, a més a més, no podem tenir de l'Administració municipal i d'aquells defectes a què es referia el senyor Duran i Ventosa el mateix concepte que tenia el senyor Duran i Ventosa de l'Administració de l'Estat.

La llei aquesta no diu que l'Administració es quedarà amb els diners, com deia el senyor Duran i Ventosa. No; no diu això. El que diu és simplement que el President del Jurat d'Exaccions Locals, del Tribunal que ha de jutjar aquesta reclamació, té facultats per a resoldre sobre la suspensió del procediment d'apremi, per a resoldre si procedeix o no suspendre aquest procediment d'apremi, perquè sempre que es vegi que realment la reclamació del ciutadà va per boicotejar la vida municipal del poble, el President no tindrà més remei que fer-ho. I àdhuc se li fixen unes normes, quan la reclamació aquesta afecti el 33 per 100 dels ingressos de l'Ajuntament o un tant per cent del capítol corresponent. De manera que se li dona una norma, se li deixa la llibertat d'acció, perquè, naturalment, l'acció de l'Administració ha d'ésser expedita, hem de procurar no posar-hi massa limitacions; hem de creure en el bon sentit dels organismes que regulen aquesta matèria i en les persones que, en definitiva, exerceixen càrrec d'autoritat, que ocupen el càrrec de President.

¿És que seria possible que es deixés els Ajuntaments abandonats sense garantia de cap mena? Si l'Administració no tingués raó, en definitiva, no vol dir que per aquesta llei s'hagin de suspendre tots els procediments d'apremi; se suspendran en aquells casos en què realment es vegi que hi ha una reclamació reiterada que cerqui la forma d'impugnar aquelles exaccions valent-se d'advocats molt hàbils, valent-se de cinquanta-mil mitjans, que ja sabem que moltes vegades en els pobles les coses no es fan amb una perfecció absoluta i sempre hi ha la manera de trobar un Advocat molt llest, molt intel·ligent, per a paraitzar o obtenir una possible nul·litat d'exacció i de resolucions municipals en què s'hagi acordat aquella

exacció municipal. I no és això; ni l'Administració no es pot quedar amb els diners, ni si en el cas en què el Tribunal d'Exaccions Locals veiés que havia de donar la raó al reclamant contribuent, segurament no ordenaria la suspensió del procediment, i si alguna vegada indegudament li donava la raó l'Ajuntament, l'Ajuntament és solvent per a respondre d'aquests casos i en el Pressupost pròxim es trobaria arranjada la qüestió. De totes maneres, sempre és millor que en casos d'equivocació sigui el contribuent el que perdi i no l'Administració municipal, perquè als Ajuntaments se'ls hi ha de donar els mitjans econòmics necessaris per a complir la seva obra, perquè, si no, els Ajuntaments no podran respondre a les formalitats que li són pròpies i que tots desitjem que compleixin degudament. De manera que no és una llibertat absoluta, sinó que és una llibertat purament limitada. I així en l'art. 2.ª es diu: «La Presidència del Jurat d'Exaccions Locals competent per a entendre de la reclamació principal, resoldrà en el termini màxim de quinze dies si procedeix o no la suspensió interessada, tenint en compte la quantia de les quotes de què es tracti, la capacitat econòmica de l'Ajuntament interessat i la correlació entre una i altra», i continua dient l'art. 2.ª: «No procedirà la suspensió quan aquesta pugui produir considerable perjudici o destorb a la vida econòmica municipal i sempre que la quantia o una de les quotes de què es tracti excedeixi del 33 per 100 del total del Pressupost ordinari d'ingressos de l'Ajuntament respectiu o bé del 10 per 100 del total de la consignació pressupostària relativa a l'exacció municipal de què es tracti.»

Em sembla que amb això es prenen totes les precaucions necessàries en benefici del contribuent, però és que, potser per les idees predominants que hi havia quan es va fer l'Estatut de Recaptació, que és de l'època de la Dictadura, o de les que hi havia anteriorment a la vida pública, potser sí que al contribuent se li donaven una sèrie de consideracions que potser avantatjaven les consideracions que tenien les mateixes corporacions. Però jo dic, francament, senyor Duran i Ventosa, que entre un contribuent i l'Administració pública, per a mi l'Administració pública sempre tindrà més consideració que el propi contribuent; i sempre hem de creure que l'Administració no és pas per a perjudicar el contribuent. El senyor Duran i Ventosa té aquest perjudici que dona com a resultat el que es produeixi en la forma en què s'ha produït, explicant aquell concepte que té de l'Administració, però els que no sentim aquest perjudici i creiem que l'Administració no és per a anar contra el contribuent, sinó per a servir els interessos públics, no podem estar en aquest punt, sentat pel senyor Duran i Ventosa.

Aquest Projecte de Llei, no el podem retirar. Aquesta llei durarà tot el temps que estiguem sense haver aprovat una Llei d'Exaccions Locals o un Estatut de Recaptació; perquè mentre es produeixin casos com els que actualment es produeixen, necessita l'Administració donar als Ajuntaments un mitjà per a evitar la situació apurada en què molts d'ells es troben actualment, perquè és intolerable que es vegin Ajuntaments — a Catalunya n'hi han diversos — que no poden

pagar els seus funcionaris ni poden pagar els interessos d'un emprèstit que han fet per a construir escoles, perquè hi ha hagut uns senyors que eren enemics de construir escoles i han vist que la manera de perjudicar i pertorbar la vida d'aquell Ajuntament era entaulant una reclamació d'aquesta mena. I, mentrestant, els Ajuntaments es troben en el cas que no poden pagar a la Caixa d'Estalvis els interessos d'un emprèstit per a la construcció d'escoles, que no poden respondre a obligacions sagrades. I és per això que hem presentat aquest Projecte de Llei, que és certament modest i que no té altra finalitat que defensar els Ajuntaments, per tal que no puguin trobar-se en situacions d'aquesta naturalesa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Duran i Ventosa té la paraula.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Procurarem ésser molt breus, perquè, havent estat tractat el tema en tons enlairats, no és hora d'anar a convèncer-nos els uns als altres, tota vegada que en ordre als detalls d'aquest Projecte de Llei, en ordre a l'orientació que hagués de tenir aquest Projecte, tinc la seguretat que no ens convencerem els uns als altres.

No obstant, en rectificar he d'aclarir un concepte, perquè segurament em dec haver expressat molt malament, quan el senyor Conseller de Governació ha interpretat les meves paraules en la forma que ell ha exposat. Jo no m'he posat a dir si els Ajuntaments de Catalunya eren bons o dolents. Jo tinc el costum de no fer generalitzacions, i per això no m'atreviré a dir que els Ajuntaments de Catalunya siguin bons i em guardaré molt de dir que els Ajuntaments de Catalunya siguin dolents. De cap manera; jo, fer aquestes afirmacions, ni somniar-ho, perquè evidentment que no es pot generalitzar, evidentment que d'Ajuntaments n'hi ha que ho fan bé i n'hi ha que ho fan malament, i això, no és d'ara, sinó d'abans, i això passarà sempre.

El Sr. PRESIDENT: Fins d'àngels n'hi ha de tota mena. (*Rialles.*)

El Sr. DURAN I VENTOSA: És evident, senyors Diputats, que jo no he generalitzat ni he alludit tampoc a cap Ajuntament. Però, fins suposant que tots els Ajuntaments ho fessin admirablement — i crec que això no ho afirmarà el senyor Conseller de Governació, quan en alguns casos fins es creu autoritzat per anar a suspendre o facilitar la suspensió dels Ajuntaments — sempre ens trobarem que, encara que en l'actualitat tots fossin bons, demà poden ésser dolents.

Hi ha un punt de discrepància que és fonamental. El senyor Conseller de Governació, sens dubte recordant que el Ministre de la Governació era el Cap de tots els Ajuntaments d'Espanya, potser també es creu el Cap dels Ajuntaments de Catalunya i es creu en el cas d'haver-los de defensar en totalitat. Pot succeir que hi hagin exaccions mal exigides, i per aquests casos sóc partidari que, cada un dintre de la seva esfera d'acció, tinguí la llibertat necessària per a la defensa dels seus interessos.

El remei que indica el Conseller de Governació és senzill: facilitar la resolució dels recursos.

¿I és això el que demanava que el Govern de la Generalitat actual va cap a aquesta orientació de fer que els recursos es puguin resoldre tan ràpidament que no hi hagi ni necessitat d'aquesta administració? Ah! Això ja fóra un anunci que pugui fer el Govern de la Generalitat d'un Projecte de Llei que faci més endavant; però la promesa de què ja vindrà un Estatut General d'Exaccions Locals, quan fa dos anys i mig que estem esperant la Llei d'Exaccions Locals...

El Sr. CONSELLER de Governació: I el 6 d'octubre?

El Sr. DURAN I VENTOSA: Doncs posem-hi un any.

El Sr. CONSELLER de Governació: Tres mesos, no pot haver passat més temps.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Això són petits detalls i no insistirem.

El Sr. ARNAU: S'està treballant intensament.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Sí, sí, però no fem qüestió de què sigui un any o més o menys, perquè si no entrariem en el terreny de les interrupcions i el senyor President ens cridaria l'atenció per incórrer en *discreteos* (*Rialles*) de diàleg. El que jo voldria demanar al senyor Conseller de Governació i a la Comissió, aprofitant que el senyor President ha dit que es reuniria la Comissió, per a estudiar novament aquest projecte, és que es fixés que en aquest punt de vista de la pugna entre els ciutadans i l'administració hi ha un punt que lleugerament vaig a exposar. Si no estic equivocat, abans, per l'Estatut general que hi havia abans, resultava que pel sol fet d'haver recorregut i haver dipositat un suplement a l'import de l'exacció, quedava ja suspès el procediment; i pel procediment actual, tal com es proposa ara, s'agreuja de tal forma la situació dels ciutadans que s'obliga a què cada vegada hagin de demanar la suspensió, i això crea un altre perill, un altre perill contra el qual ens hem de preveure molt com a catalanistes que dèiem abans, que ens obliga a evitar els paràsits, perquè això és una invitació al parasitisme burocràtic, això és una invitació a què els ciutadans hagin d'anar a parar als agents administratius, que són els que hauran de fer aquestes peticions de suspensió. Segurament, que no era això el que es proposava fer el senyor Conseller de Governació, però si en tots els casos, per suspendre el procediment, és precis demanar-lo els ciutadans hauran d'anar als agents administratius, mentre que abans no era necessari això, sinó que, personalment, s'iniciava automàticament en fer-se la consignació de la quantitat. Si això no és agreujar la situació del ciutadà, és que, francament, senyors Diputats, jo no sé llegir.

Jo crec que el senyor Conseller de Governació no té necessitat de dir avui si acceptarà aquesta reforma o no l'acceptarà. Avui em limito a exposar aquestes idees com a simple orientació general, i pel moment no he de fer altra cosa que esperar que la Comissió, d'acord amb el senyor Conseller de Governació, estudiant tots els vots particulars presentats i totes les esmenes presentades o que en el successiu es presentin, procurin, dintre d'a-

quest criteri que aquí s'ha manifestat, que jo he de combatre però que respecto, i que ell, juntament amb el Govern, millorin aquest Projecte de Llei.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Per a dir al senyor Duran i Ventosa que ha de tenir en compte que totes les reclamacions contra exaccions municipals, es produeixen davant dels Jurats d'Exaccions Locals i, per tant, no cal témer la major part dels perills a què feia referència el senyor Duran i Ventosa.

Per la meua banda, accepto la suggerència de què tot això es resolgui immediatament, però he de posar de manifest que solament en el Jurat de Barcelona hi ha un gran cúmul de reclamacions que estem estudiant per tal que es resolguin ràpidament.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Sí; inclús n'hi ha de fa quatre anys!

El Sr. CONSELLER de Governació: I ara procurarem que es puguin resoldre totes en dos, tres o quatre mesos com a màxim, i ho posarem al dia. Però no tinc inconvenient en acceptar les suggerències del senyor Duran i Ventosa i, especialment, que en certs casos es fixi un termini per a resoldre.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Aquest és el criteri sustentat en el nostre vot particular.

El Sr. CONSELLER de Governació: Doncs en això no hi ha cap inconvenient, perquè aquesta és en definitiva la millor garantia que nosaltres podem donar al contribuent, que qualsevol reclamació que faci, si s'ha d'anar al procediment d'apremi, sigui resolta immediatament. En examinar la llei es veurà d'acoblar-hi totes aquelles altres suggerències que serveixin per a millorar-la. En això no hi ha cap inconvenient; però en allò que fa referència a l'essència de la llei, és absolutament necessari mantenir-ho, perquè amb ella es resoldran tots aquests casos.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn aquest debat.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió del dimarts

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la interpellació sobre la suspensió de l'Ajuntament de Solsona.
3. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a la successió intestada.
4. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'estudi d'un procediment de suspensió del procediment Administratiu per al cobrament de les quotes d'exaccions municipals.
5. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei modificant diversos articles de la Llei del 10 de març del 1934 creant el Tribunal de Cassació de Catalunya.

(S'aixeca la sessió a un quart de vuit i vuit minuts de la vetlla.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

referent a la formalització d'un conveni de moratòria amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat

Article únic. És autoritzat el Conseller de Finances per a formalitzar un conveni de moratòria amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat per al pagament dels deutes pendents per

aportacions ordinària i extraordinària a les obres de perllongament del carrer de les Corts Catalanes fins el riu Llobregat, per quotes per a atencions de la Brigada Sanitària, a base de satisfer la

quantitat de 335,324'31 ptes., montant dels esmentats crèdits, en deu anualitats de 33,532'43 ptes. cada una, a partir del dia 1.º de gener del 1937.

Palau del Parlament, 12 juny del 1936.

